

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ
ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
140-142 Second Avenue
New York 3, N. Y.

Обкладинка роботи Ірини Савойки

З М І С Т :

У наші дні	2
Вуйко Квак:	
На виставці	7
Змагання за передплати	8
Із листів „Білки”	9
Новацький вогник 50-ліття Пласту 10	
Свято Матері на Брукліні	16
Майстрування	18

Річна передплата — \$ 2.50. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та меноваки пересилають просто на адресу Адміністрації.

Ціна одного числа 25 центів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД:

Зенкові Баб'юкові з Балтімору та Яркові Приймакові з Рочестеру за датки по 1 долярові, Команді Новацького Свята Весни у Черчі за даток дол. 13.50, Сестричці Олі Монастирській з Едмонтону, Канада, за дол. 2, Бабусі Марії Юркевич за дол. 3, панові Мироніві Заліпському, що передав через В. Д. дол. 5, новачкам: Ларисі Стахів, Любі Дмитрик, Орісі Дмитрик та Уляні Ільницькій, за пластовий заробіток на вакаціях у Гантері — 10 дол., сестрич-

ці Дарці Зельській-Даревич із Вінніпегу за даток дол. 8. Таборіві Новачок „Юні Мрії” в Зеленому Ярі біля Дітройту за даток дол. 4.20. Новачці Іринці Мостович, — дол. 1, Гніздові Новаків „Перелетні Птахи” — Нью Йорк — дол. 37.00, Таборіві Новаків „Шлем'я Новаків” на Зеленому Ярі — дол. 55.05.

Дякую Вам усім, що помагаєте мені приходити до новацтва!

„Готуйсь”

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 8 (79)

Жовтень

1962

Образ Матері Божої „Одігтрії”-Провідниці на шляху, що його несли колись перед собою князі війська, йдучи у бій. Тепер будують у честь Матері Божої Провідниці нову церкву в українській громаді в Баффало, Північна Америка.

У НАШІ ДНІ...

Василько сидів поміж зерном у засіку та старався дихати так тихенько, щоб і самому цього не чути. Командир Байрак наказав йому тут ждати. А сам пішов; хто його знає, куди й чого? Командир Байрак — найбільший приятель Василька. А вже з того часу, як батько Василька, ройовий Кармелюк, пішов ніччю на розвідку та не повернувся, Байрак всюди водить Василька зі собою. Це правда, але все ж таки не варто питати Байрака, чого й куди він йде. І так не скаже.

Та ось і сьогодні вийшли разом із криївки, прийшли ще досвіта в село. Байрак казав Василькові вдягнути шапку дашком на потилицю і сидіти на якомусь плоті, поки він не повернеться. А сам обійшов сонну сільраду та зник кудись. А тепер ось, вже з-полудня, дав Василькові кусок чорного хліба та нишком завів бічними дверми у сільську комору. Тут знов казав ждати на себе.

Вмостив Василька поміж зерном у засіку і поки відійшов, відгорнув рукою зерно в одному кутку та показав темнолицю ікону Богоматері, прибиту замість однієї дошки.

— Бачиш, що вони роблять? Не досить, що перемінили церкву на комору, а ще й святими образами засіки латають!

Постояв мовчки, а тоді:

— Ну, я вже йду. А ти тут тихо сиди й не бійся. Якби хто тебе тут знайшов, — то плач і не говори нічого. Так оставай з Богом...

Але все ще не йшов. Стояв і дивився на ікону.

— Такий образ називають Одігітрія — сказав. Це значить: Провідниця на шляху. Розумієш?

— А чому? — спитав Василько. Може тому, що був цікавий, а може ще того спитав, щоб Байрак довше не відходив.

— Тому, що про неї є переказ, ніби ця Мати Божа зійшла з образа та привела в церкву двох сліпих. А там вони прозріли і побачили, Хто їх привів. Ти помолися до Неї, а я незабаром прийду.

Обернувся й швидко вийшов.

І ось Василько вже змовив багато „Богородице Діво” та „Под Твою милость”, а Байрака все ще нема. Василько дивиться то на ікону, то на склепіння, де в бані ще зорі намальовані. Тільки що вже померкли від старости. А знов весь час на ікону дивитись не можна, бо стає дуже жаль Ісусика, що Йому пробили око грубим, заржавілим цвяхом...

... Богородице Діво... О-ді-гі... О-гі... І як це Байрак казав? Він ніяк не може тепер згадати. Все плутається, все зливається перед очима у Василька і він поринає щораз глибше у сипке пахуче зерно та в дрімоту...

**
*

Будиться й хоче солодко протягнутися, але чує голоси, зовсім близько й каменів. Він спав і не чув, як хтось сюди зайшов! Що ж тепер робити?

Чує голоси зношені такі, рапаві:

— Так не пам'ятаєш, брат?

— Ні словечка не пам'ятаю... Хоч заходжу сюди частенько... Все воно ніби — ікона... В моєї матері така сама була, поки комсомольці поздирали всі ікони в селі та спалили на майдані...

— Та бо й я не тямлю вже нічогісінько. Всього тебе, брат, червоні відучать; навіть ім'я своє забудеш...

— Еге! Забудеш... В мене воно таки й не моє, а то вже давно не ходив би по світі.

— Тихше, браток! Хоч і мені самому — так то небезпечно говорити...

— А хіба ж я тобі? Я тій Іконі, що ще була в нас у хаті... Ох, і чкурнути б від цього всього барахла, від всіх отих політруків, хоч би й на кінець світу!

— До кінця світа — далеко, браток. А от би так до УПА...

Затихло. Василько не дихав, але серце таки гупало. Ну що ж він порадить, щоб серце в нього не билосся?! І як це вони, такі великі, а не чують його?

А потім знову заговорили:

— Так ніяк не пригадаєш?

— Ні слова... А здається, якби хоч трохи згадав, то перестало б так за горло давити, як весь час... Мов би хто держав руку на гортанці...

Урвав, і Василько почув ніби він щось ковтав, щось жував, чогось носом потягав...

Василько підвівся обережно, аж зерно посипалося дощем з його голови. І побачив: перед іконою стояли навколішках два червоноармійці. Їх кріси та шапки лежали долі. Один сховав лице в долоні, а другий непорушно дивився на ікону і щось спливало по його лиці, поміж глибокими зморшками. Були б і не завважили Василька, але він сам перший промовив:

— Я... я знаю молитву. Я проведу вам. Це, знаєте, така Матінка Божа, що сліпих у церкві уздоровила...

**
*

Ліс був вже близько і на сході відкрилася перша рожева смуга. Попереду йшов Байрак, озброєний ще й крісами червоноармійців. За ним вів їх самих, із зав'язаними очима той другий, що прийшов був із Байраком. Прийшли саме тоді, коли Василько кінчив „Вірую” з тими . . . ну з „советами”.

А тепер Василько перебігав то до Байрака, то до них, несучи під пахою важкий образ Одігтрії.

— Дядьку — не втерпів і озвався до того „нового”, що був у міському одязі і не можна було й подумати, що він теж повстанець. А Байрак звертався до нього: „друже полковнику”. — Дядьку, знаєте, це чудотворна ікона. Того ми її і взяли. Вона раз уздоровила в церкві . . . — поглянув на опаски на очах полонених і якось замовк.

Підбіг до Байрака, навіть забуваючи, що той не любить, коли його питати.

— Дядьку, навіщо ви зав'язали їм очі?

Але Байрак був у доброму настрої. Може того, що того полковника віднайшов.

— Так бачиш водиться. Хоч вони й хочуть пристати до нас, як казали, але обережні мусимо бути!

— Але вдома, в лісі, то вже розв'яжете?

— А ти ж як думав? Тож на віки їх сліпцями не залишимо!

Сліпцями . . . якось дивно зазвучало в ухах Василькові. І він обережно поправив ікону, щоб не виховзувалася з руки.

— Дядьку! — не втерпів, щоб знов не спитати. — А чи ця ікона й тепер чудотворна?

— А ти як думав? — відтяв Байрак, розглядаючи дорогу, бо саме мали вийти на узлісся.

— Бо я думав . . . я думав . . . — зам'явся Василько. — Сьогодні Вона їх ось . . .

Аж тоді Байрак поглянув на Василька дуже, так дуже уважно:

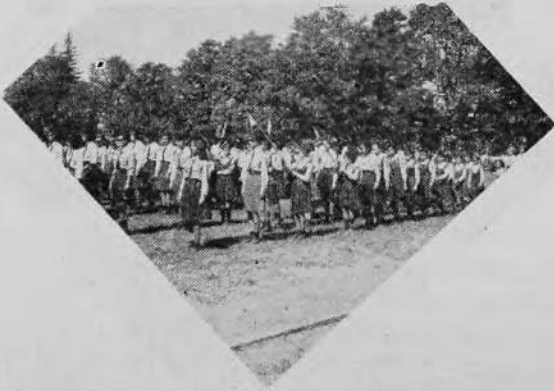
— Так, дитинко: колись, і сьогодні і завжди! . . .

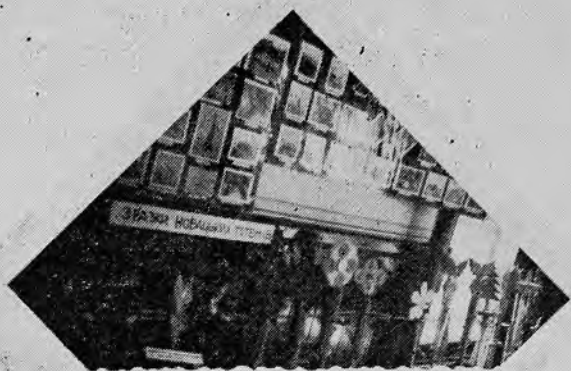
Так було в нас на Зустрічі:
Горішня світлина: Братчик Командант Тарас гуторить з табором новаків.

Середня світлина: Новачки готові до дефіляди перед Пластовим

Проводом. На чолі стоять „Левики” з Гартфорду із своїм тотемом.
Долішня світлина: Новачки несуть свої прапорці в дефіляді.

Світлила сестричка Надя Кулинич

**На виставці новачки побачили
прегарні зразки тотемів, . . . і гра-
лися в „голубку” із сестричкою
Оленкою, що була передягнена
за правдиву українську гетьман-
шу, . . . і фотографувалися на па-
м'ятку з Вуйком Кваком
та сестричкою Лесею.**

Світлила сестричка Надя Кулинич

Вуйко Квак

НА ВИСТАВЦІ

Багато чого цікавого можна бу-
ло побачити на Ювілейній Пла-
стовій Зустрічі з нагоди 50-ліття
нашого Пласту. Зустріч відбула-
ся на пластовій оселі в Іст Чет-
гем у Північній Америці. Цю осе-
лю ми називаємо „Вовча Тропа”.

Ми всі приглядалися з захоп-
ленням, як маяв на високій щог-
лі наш український прапор по-
між американським та канад-
ським державними прапорами.
На одній щоглі бачив я прапор-
знам'я Начального Пластуна, Сі-
рого Лева, який недавно помер.
Дуже гарно, стрункими лавами,
йшла пластова молодь з прапо-
рами. Наші пластунки виводили
дуже вміло хороводи та співали
українські пісні. Новацькі табори
мали прегарні вогники.

Мене найбільше цікавила ви-
ставка. Там, у чотирьох кімна-
тах було зібрано багато різних
речей. Деякі з них я сам бачив
вперше у житті. На столах ле-
жали пластові журнали й книж-

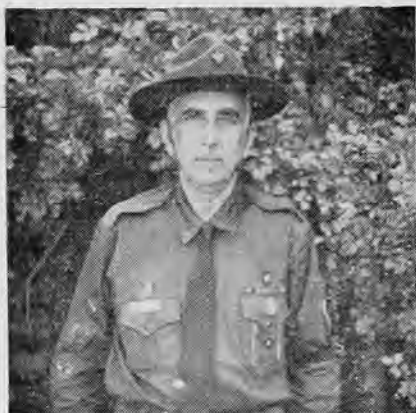
ки, що виходили друком упро-
довж цілих п'ятдесяти років жит-
тя Пласту: в Галичині, в Карпат-
ській Україні та на чужині: у
Чехії, Франції, Німеччині, Австрії,
Аргентині, Австралії. Деякі з цих
видань було дуже важко дістати,
бо вже мало хто їх має.

В одній кімнаті бачив я ляль-
ки повдягані в однострії, такі,
як їх носило новацтво тридцять
років тому. Вони зовсім інші, як
ми маємо тепер. Було там теж
багато відзнак із новацьких та
юнацьких таборів.

На головній стіні був портрет
Начального Пластуна. Біля ньо-
го стояли квіти в гарній вазі, що
її малювала сестричка Наталка.
Над портретом Сірого Лева висі-
ла велика відзначка 50-ліття.
Пласту, дуже гарно зроблена з
паперу та березової кори.

Збоку висів прапор такий, як
його підносили на кораблях
Української Воєнної Фльоти на
Чорному Морі в 1918 році. Були
там теж світлини кількох вели-
ких українських воєнних кораб-
лів, а також однострії капітана
одного з цих кораблів. Цей ка-
пітан недавно помер у Філядель-
фії, бо він теж мусів покидати на-
щу Рідну Землю.

Бачив я там і більше двадцяти
різних пластових прапорів, вели-
ких та малих. Деякі з них були
дуже гарні, барвисті, інші вже
зляняли від старости. Але через
те вони були ще цікавіші. Дуже
гарний був прапор з Африки,

Вуйко Квак у пластовому капелюсі, що його привіз ще з Карпатської України.

з країни Тунезії, де колись теж були наші пластуни.

Я забігав на виставку кілька разів та слухав, як сестрички, а між ними і Ваша редакторка, сестричка Леся, давали пояснення всім гостям.

ЗМАГАННЯ ЗА ПЕРЕДПЛАТИ

Цього року новацтво Канади змагалося за те, в котрій Станиці всі матимуть якнайшвидше передплачений наш журналик „Готуйсь”. Переможцями у цьому

А найбільше заглядав я на маленьку розмальовану мисочку, що в ній було на дні трошки землі з України. Цю землю привезла недавно з України бабуся новака Ярка із Трентону.

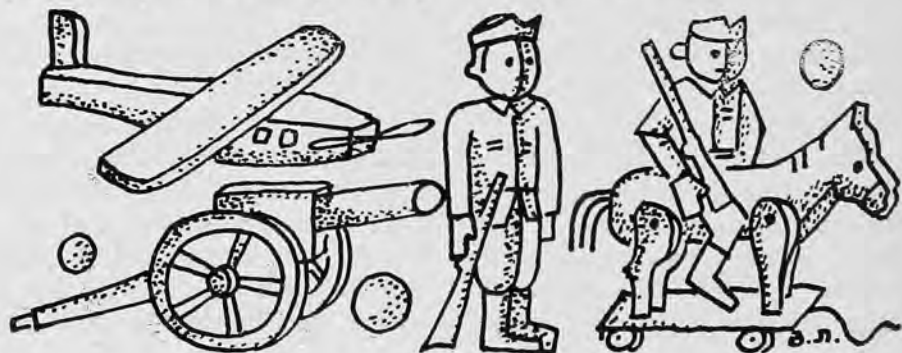
Все мені дуже подобалося і я щасливий, що міг бути на виставці та бачити таке, чого ще ніколи не бачив. Дуже жалую, що Ви не мали нагоди бути з нами.

Нас часто фотографували і я думаю, що незабаром побачимо кілька цих світлин у „Готуйсь”.

„Готуйсь” додає від себе: Вуйко Квак не лиш „забігав” на виставку, як він це Вам пише, але й сам помагав їй влаштовувати та розказувати гостям, що значили всі виставлені речі. За це всі йому дуже вдячні!

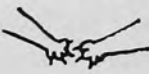

змаганні вийшли Станиці у Вінніпезі та в Сент Кетринс.

Ждемо, що вони самі опишуть нам ці змагання та пришлють свої світлини!

Із листів "Бірки"

А тепер розкажу
Всім вам щось цікаве:
В нас в рої відбулись
Сходили на славу.

Каже нам сестричка,
Ми взяли за
- Біллі найсмачніший
Є науки!

- Кор тверда
 нас
 саодке

В середині любить.
От взялась а гризти -
Щоб скінчити тильки!

А тоді нашішу
Знов листа від

НОВАЦЬКИЙ ВОГНИК 50-ЛІТТЯ ПЛАСТУ

— А де ж буде наш перший новацький табір? — зажурився один.

Та ось появляється новак із написом „1926”, в такому гарному таборовому виряді, що аж надивитися не можна, і проголошує:

— Перший новацький табір буде в Корчині, біля Станиславова. Командант — професор Михайло Іваненко! Хто хоче їхати в табір — прошу всідати!

Свище свистком і всі уставляються в „залізницю”, кладучи руки на раменах свого попередника. Ніби ідуть кругом ватри і співають:

**Вже залізниця йде,
Ні хвилини не спічне,
Ні хвилини не спічне,
Та й у Корчин завезе...**

„Залізниця” виїздить із перед вогника і новацтву знов дуже цікаво, що тепер буде. А тут кругом ватри піднімаються поволеньки, ніби ростуть... подумайте: смерічки. Молодше новацтво аж ніби злякалося, що це за диво, але зараз пізнали, що це лиш новачки, цілі обтикані смерековими гілками. А до них — стриб! стриб! — зайчик із написом: „1927”. Він питає: — Чули вістку?

— Ні, не чули! — відповідають хором смерічки. То зайчик і продовжує: ... Кращу як найкраща казка!

— Розкажи нам, якщо ласка!
— просять чемно смерічки.

І зайчик розказує:

**Мені вітер розповів:
Є далеко город Львів.
Город славний і великий,
Там живе Андрей-Владика.
Він сказав — то й мусить бути:
Наше місце це — П і д л ю т е,
Буде табір новакам!**

Смерічки підскакували б, якби не те, що вони вросли корінням у землю:

— Буде втіха, радість вам!

А там вже чути й пісню „Пустини мене, мамо, до табору”. Зайчик її зразу пізнав:

— Чуєте пісні новацькі? Їх веде отець Бучацький, Кліщ скавт-

мастер з ними йде! — Смерічки плещуть у „гиляки”-долоні: — Втіха, радість нам буде!

І вмашеровує четверо новачат, з написами: 1928, 1929, 1930, 1931. І вмить стають на струнко. І всі кругом вогника затихають, бо це десь дуже здалека доноситься голос. Не знати, хто це говорить, але всім зараз приходить на гадку добрий, старечий голос Митрополита Андрея Шептицького:

**Вітайте в горах, діточки!
Ось тут, біля палати,
Дарую всі вам смерічки,
Щоб табір збудувати!**

Новакам не треба цього двічі казати! Швидко „обрубують” смерічки із гілля (а деякі смерічки забулися, і самі скидають із

себе начіпану хвоєю!) та ставлять їх в один ряд, держачись за підняті руки. А щоб всі знали, що це за будівля, вішають на них напис: **ОСТОДІР 1932-1939**. Працюючи, як звичайно новаки, підспівують:

**А на Остодорі табір збудували,
Топірцем сталевим зелен-гай
[рубали,
Ой дай же Боже,
Покінчити діло гоже!**

А коли вже все готове, знов лунає голос Митрополита:

**Нехай росте новацький люд
У таборі, в Карпатах,
Нехай щоднини вчиться тут,
Як волю добувати!**

**Щоб ви служили Вітчизні
В часи важкі, великі,
Благословлю вас у ці дні!**

А все новацтво відповідає поважно: — Послужимо, Владико!

Тоді здалека підбігає до ватри малий гуцулик з написом „1928” із топірцем в руках і каже:

**І за Карпатами у нас,
Де грає срібна Тиса,
У Ставн о м у ми перший раз
У таборі зійшлися.**

Та тут лихо! Знов де не взялися поліціянти та держачись за руки стають поміж новаками і їх, щолиш збудованим, табором. Вони говорять:

— Страшно нам від гри такої! Поскидайте однострої! І про волю вам не чути! І про табір вам забути!

Але послухайте, що новаки їм відповідають: — Не забути, враже лютий! Ти не знаєш ще ніяк, що відважний наш новак!

І що ви думаєте?! Новаки про-смикуються попід руки поліціян-там, біжать до свого табору, переплітаються руками з тими новаками, що творили „Остодір” та тоді вони такі сильні, що поліці-янтам і приступити страшно. Во-ни відходять з нічим, а новаки співають бадьоро:

**О Україно, о люба Ненько,
Тобі вірненько присягнем:
Серця кров і любов,
Це Тобі віддати в боротьбі...**

Тоді якраз (мабуть так і треба було!) братчики підкладають но-

вого ріща до вогника і стає темно. У темряві чути стріли та крики. Коли ж це все затихає і вогник знов горить спокійно, перед ним стоять діти у звичайних одягах, — тільки дівчатка мають білі блюзочки, — та говорять всі разом:

Хоч лунають стріли, ми прийти
[зуміли.]

Табір нам спалили, ми й не
[зажурились!]

П л е м ' я ми новацьке!

Хлопець: **Джури ми козацькі.**

Дівчинка: **Помічники добрі,**

Хлопець: **І стрільці хоробрі!**

Дівчинка: **Сестрички ласкаві,**

Хлопець: **Стежники ми жваві,**

Дівчинка: **Санітарки пильні...**

І всі кінчають:

**Виростемо сильні,
Поки час прийшов!
Клич у нас „Г о т о в с ь”!**

І виходять, співаючи:

**Ллється пісня буревісна
Україною кругом,
Гей, гей, ллється пісня,
Добровольці йдуть шляхом!**

Може хтось цього й не зрозумів, але все новацтво вже знало, бо ці діти мали і такі написи: 1942, 1943, 1944. І всі знали, що тоді не вільно було новакам ні носити одностроїв, ні навіть називатися пластовими новаками, але вони таки далі гралися в новацтво. А всі ці джури й помічниці, це назви їх новацьких ступенів, такі, як тепер маємо жовтодзюбів, юних орлят та орлят. Та не час згадувати це все, бо знов чути стріли і якусь чужу пісню, чи не московську, а кругом ватри йде довгим рядом новацтво із написом „1945”, несучи клунки в руках чи на подорожніх палицях. Кожному новакові та новачці розказували батьки, як то в цьому саме році мусіли вони покидати нашу рідну землю. І тому всі дуже добре розуміють, коли ці біля ватри говорять:

**Горять і села і міста,
Йде ворог, наче хмари,
Немов із півночі зима...
Ой, не минути кари!**

**Підемо ми в далекий світ
Із любого нам краю,**

Але новацький заповіт
Завжди запам'ятаєм.
Візьмемо іскорку в серцях
Із ватри, де ми грілись,
Щоб чужиною понад шлях
Завжди при нас летіли.

І розтаборюються новаки-вті-
качі. Збираються по кількоро та
будують маленькі вогники кру-
гом великого. А над ними напис:
1949. Стають кругом своїх вогни-
ків та говорять:

А з іскор спалахнуть вогні:
В Канаді, в Аргентині,
В Америці, Австралії,
І в Африці, в пустині.

Де таборують новаки,
Де ватра лиш палає,
Там будеш всюди з нами Ти —
Далекий, Рідний Краю!

Хоч жовто дзюби ми малі,
Та крила в нас орлині;
Ростемо ми в чужій землі
На користь Україні.

Новак з луком та щитом
Отрока:

І щити й луки є у нас,
Немов в отроків княжих.
Підемо в бій в великий час
І лихо все поляже!

Новацтво біля вогника слухає
пильно, бо це ж про них самих
говорять. Аж тут лунає сурма:
так гарно й святочно, ніби стало-
ся щось дуже велике й небувале.
А братчик Командант каже вро-
чисто:

**В п'ятдесятий рік сурма лунає,
Новаки біжать з усіх доріг,
Україну люблять всі і кожне знає,
Що земля батьків чекає їх.**

І під звуки сурми виходять перед ватру новаки та новачки в одностроях, із прапорцями, знаменами та тотемами і разом уставляються у велику, барвисту цифру: 50. А по той бік вогника видно дітей в українських одягах. Поміж одними й другими тільки малий вогник, але всі розуміють, що це діти здалека-далека, аж з України. Новаки говорять хором:

**Ми у табір всі прибули,
До лісів, до сонця, гір!**

А діти з України відповідають:

**Нас же вороги замкнули,
Повезли нас у Сибір.**

Новаки:

**Ми вчимося про Україну:
Пісня, слово в нас своє!**

Діти з України:

**Ворог лютий нам отруту
Замість правди подає!**

Новаки:

**Ми під прапором щоднини
Богу молимося за вас!**

Діти з України:

**Ми вас ждемо в Україні,
Як настане волі час!**

І каже братчик Командант:

**Наша ватра на весь світ палає,
Новаки — орлята в лаві йдуть.
Ще зустрінуться колись, це**

[кожний знає,

Ті, що там росли і ті, що тут!

А діти по цей і той бік вогника тільки й ждали, щоб братчик скінчив говорити. При останньому його слові біжать одні назустріч одним, трохи що вогника не зачіпають, падають одні одним в обійми, вітаються так, якби нарешті зустріли справжніх дітей з України. А тоді творять вели-

кий круг, всі разом біля вогника і співають цю пісню, що їм співають тепер усі, в Ювілейному Році:

**Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!**

А вогник горить, тепер вже весь золотий, ніби прозорий, і жде цієї хвилини, коли будуть не лиш так гратись, коли так буде справді!

Сестричка **Мавка**

Малюнки сестрички
Оксани Борис

Новак Михась Штогрин із Нью Йорку танцював „Довбуша” на радість усім глядачам.

Світлила сестричка Надя Кулинич

Свято Матері в українській школі Святого Отця Миколая в Брукліні

Новачка **Наталя Білаш**, учениця четвертої класи цієї школи, пише нам таке:

Всі діти, що ходять у Школу Українознавства при Церкві Святого Миколая, влаштували концерт у День Матері. На самому початку Отець Парох А. Стеранка вийшов привітати наших гостей. Потім учениці першої класи присипляли свої ляльки, колишучи та співаючи „Люлі-люлі”.

Учні другої класи виставили сценку „Мама”. Це було про маленьку дівчинку, що погнівдалася на свою маму, а за те на неї погнівдалися всі речі в її кімнаті. А третя класа розказувала, як всі звірятка приготувляли Свято Матері для своїх матерів.

Коли ця сценка покінчилася, новачки з роя „Маки” представляли казочку Івана Франка про „Ріпку”.

Я ведмідь із шматки-лати.
Люблю я книжки читати.
Як знайду яку цікаву,
Вмить покину всю забаву
І живіше битись стане

Моє серце полотняне.
Прочитав я вже немало:
Що під лапи лиш попало.
Та не могу зрозуміти,
Чом не люблять книжки діти?..

На кінець учні четвертої класи виголошували вірші українських поетів у честь матері. Між ними були навіть вірші Тараса Шевченка та Лесі Українки.

Коли четверта класа закінчила свою точку, всі діти вийшли на сцену та заспівали „Многая літа”.

Наталя Білаш

Мал. К. Ключас

На обкладинці:

Коли підемо цілим роєм на осінню прогулянку, знайдемо в лісі багато різних цікавих речей: шишок, жолуддя, листків. І ось братчик Денис намалював нам, що можна із цього всього зробити, щоб прикрасити нашу домівку. Ану спробуйте, чи й Ви таке зумієте!

А щонайкращі предмети зфотографуйте та пришліть світлини.

ДЛЯ ПРИКРАСИ

КУРЯТКО
ЇДЕ

ХВОСТИК

ПАТИЧОК

СТОЯК

КУРЯТКО
СТОЇТЬ

ЖОЛУДЬ

КУРЯТКО
ЇСТЬ

ШИШКА

ЛИСТОК

ІНДИК

ЩІТОЧКА
ВІА ФАЙКИ